

Az élet házában

Ágnesek és Tamások – Nevek divatja –
A legkisebb csecsemő

Puhán és csöndesen hull a hó. Minden cukros és fehér és gyermekkori. Szinte melegít ez a lanyha fehérség. Nem fázunk és nem is fáradunk el a laza pihéken. Pedig már órák óta kódorgunk a liget fái közt.

Túl a síneken csinos villaépület szegi utunkat. Ez az a ház, ahol anyák gyermekeket hoznak világra: az élet háza.

Csőndesen belopakodunk a külső lanyha fehérségből ebbe a belső lanyha fehérségbe. Lábujjhegyen egyik szobába lépünk.

Fiatal anya fekszik az ágyon. Ismerős mosollyal üdvözöljük. Az ágy lábánál parányi másik ágy. Benne pólýában kétnapos gyönyörű baba alszik. Hamarosan mindent megtudunk. Egyelőre még nem titkolnak el semmit felőle. Megtudjuk, hogy szülei a poétikus Noémi nevet adták neki, hogy nem túlságosan kínozza meg édesanyját s azt is, hogy máris kitűnő az étvágya. Mihelyt a világra jött, hüvelykujjacskáját a szájába dugta. Nem kell félteni.

A másik szobában már némi aggodalomra ad okot az eset. Itt icike-picike ikrek születtek, két fiú s most a melegítő szekrényben pihegnek szegénykék.

Bejárjuk a termeket. Minden anya büszkén mutogatja újszülöttjét. Szinte megsértődik az, amelyikét nem nézzük meg.

A kis Jóska már vőlegény – dicsekszik az anya. – Hat kiló volt, mikor világra jött. Azt mondta a doktor úr, hogy jövő héten beirathatjuk az elemibe, olyan hatalmas.

Feltűnően fiatal, csöpp kis asszony parányi leánybabát hozott a világra. Nyilván nem volt mivel játszania, hát szerzett magának egyet. Most aztán váltig csodálkozik rajta, hogy megvan és sírni tud.

Ma a legtöbb újszülöttet Ágnesre vagy Tamásra keresztelik. Minden egy-két esztendőben változik a divat. Ezelőtt az Éva és Gyuri járta. Még régebben Gábor és Vera. Bözsi, Ilona, Margit már nemigen hallatszik. Legfőlebb a falusiak kedvelik ezeket a neveket, amíg majd egyszer ismét vissza nem kerülnek a fővárosba. (Néhány évvel ezelőtt úri családok szívesen adtak falusias neveket gyermekeiknek.)

Egyik szobában találkozunk a szösze, kékszemű, kékruhás Mancival, a kis budapesti világsodával. Manci mindössze hatvan dekát nyomott, amikor megpillantotta a napvilágot. Ő volt eddig hitelesen a legkisebb élő újszülött. Ma, két és egynegyedéves korában mindössze ötven centiméter magas, és hat kilogramm súlyú. Okos, kedves kislány, értelme fejlettebb, mint a vele egykorú gyermekeké. Növesztő oltásokat kap, s ezért jár be az intézetbe. Most várják a másik csodát, azt, hogy a növesztő hormonoktól nagyra nőjjön.

Másik újság az, hogy manapság sok idősebb nő, negyven-negyvenöt éves, hozza világra első gyermekét, úgy, mint annakelőtte a tizennyolc-húsz esztendő fiatal menyecskék. Régente, ha nagy ritkán megesett ilyesmi, maguk az orvosok is izgalomba jöttek. Ma ez úgyszólván mindennapos. A nők kora ezen a téren is eltolódott.

A legtöbb szülés január és május hónapok között van, s a legtöbb gyermek hajnali három-négy óra között jön a világra. Fiú mindig valamivel több, mint lány.

Sok az egyke, különösen a jobbmódúaknál, de azért lassan rájönnek, hogy egy gyerek mindig többbe kerül, mint kettő. Nemcsak fáradtságban és aggodalomban, még pénzben is.

A németek nem csupán a műszereket fertőtlenítik, hanem eltolható üvegtetőről lehulló záportömegekkel a szülőszoba levegőjét is. De azért a gyermekági fertőzés arányszáma úgyszólván mindenütt egyforma.

Hogy miért? Rejtély ez is, mint maga az élet egész folyamata.

1931. február 26., csütörtök, 4. old.